

Předmětem mé rigorózní práce byla kulturologická analýza vztahu člověka, architektury a přírody. Podle mého názoru vznik a vývoj architektury lze interpretovat prostřednictvím kategorií „příroda – kultura“. Zrození architektury v době neolitické revoluce znamenalo kvalitativní skok v dějinách lidstva. Lidé v tomto období opustili sběračský a lovecký způsob života, začali vytvářet trvalá sídla a budovat první města. Zemědělství a pastevectví jim umožnilo ve stále větší míře rozvíjet výrobní způsob založený na produkci nadvýrobku, diferenciaci řemesel, rozvoji obchodu a prohlubující se nerovnosti a stratifikaci obyvatelstva. Osudový krok spjatý s neolitickou revolucí znamenal ve svých důsledcích proměnu tváře naší planety. Anorganickou a organickou vrstvu reality začala převrstvovat superorganická sféra kultury, která našla své vyjádření v architektuře. V průběhu evoluce lidské kultury lze sledovat jak vývoj stavebních stylů a materiálních technologií, tak narůstající distinkci od přírodních materiálů směrem k umělým architektonickým komponentám jako je beton, ocel a sklo. Navzdory dynamickému pokroku spjatému s průmyslovou revolucí ale lidé nikdy neopustili sen o životě v architektuře, která bude přirozeně vyrůstat z lůna přírody. Proto je možně v dějinách architektury sledovat neustálou snahu o návrat k přírodním materiálům a nastolení „filozofie architektury“, která bude programově zasazovat stavby do přírodního kontextu